

Mieczysław Cincio

Kronika

Palestra 28/10(322), 176-184

1984

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Z ŻYCIA IZB ADWOKACKICH

Izba bielska

Dnia 26 maja 1984 odbyło się Zgromadzenie członków i delegatów Izby bielskiej.

Porządek obrad obejmował sprawozdanie dziekana Rady Adwokackiej, skarbnika Rady, przewodniczących poszczególnych Komisji oraz podjęcie uchwał w sprawie zamknięć rachunkowych i absoltorium dla Rady, uchwalenie budżetu na 1984 r., wysokości składek, regulaminu Funduszu Wzajemnej Pomocy Koleżeńskiej Izby i projektu planu rozmieszczenia adwokatów i aplikantów Izby na rok 1984.

Dziekan Okręgowej Rady Adwokackiej adw. dr Jerzy Sieklucki otworzył Zgromadzenie, przywitał członków i delegatów Izby oraz przybyłych na Zgromadzenie gości, wezwał potem do uczczenia chwilą ciszy pamięci adwokatów zmarłych w okresie między Zgromadzeniami Izby, a następnie oddał przewodnictwo Zgromadzenia wybranemu — na wniosek dziekana — na przewodniczącego adw. Franciszkowi Szkucie.

Dziekan przystąpił do złożenia sprawozdania z działalności Okręgowej Rady Adwokackiej za ubiegły okres. W sprawozdaniu tym przedstawił zagadnienia natury ogólnej, a w szczególności działalność na zewnątrz, zwłaszcza zaś stosunek władz i społeczeństwa do adwokatury w ogóle, także do Izby bielskiej. Wspominał o stawianych adwokaturze zarzutach. Wymienił stawiany adwokaturze zarzut hermetyzacji zawodowej połączony z zarzutem elitaryzmu, zarzut arogowania sobie roli eksperta praworządności państwa itd. Wskazał nadto,

że adwokatura i jej samorząd, a zwłaszcza Prezydium NRA, znalazły się w stosunku do władz w stanie pewnego rodzaju izolacji i że należy w interesie adwokatury, by ten stan izolacji jak najprędzej przełamać. Zaznaczył, że adwokatura jest zawodem, który nie może pozostawać poza polityką, ale należy też pamiętać, że chodzi tu o postawę społeczno-polityczną zgodną z linią rozwoju społeczeństwa i państwa, warunkowaną sytuacją społeczno-polityczną wewnątrz i na zewnątrz Kraju.

W kwestii stawianego adwokaturze zarzutu hermetyzacji zawodowej dziekan wskazał m.in. na błąd krytyków, którzy porównując liczbę adwokatów wykonujących zawód przed wojną w 1939 r. (7.938 adwokatów) z liczbą adwokatów wpisanych dzisiaj na listę, nie uwzględniają faktu, że przed wojną znaczna część adwokatów znajdowała zajęcie i czerpała środki do życia m.in. z zapomnianego dziś praktycznie obrotu wekslowego, jak również nie uwzględniają faktu, że obecnie — poza adwokaturą — czynna jest bardzo liczna grupa radców prawnych, obsługujących przedsiębiorstwa uspołecznione. Mówiąc o hermetyzacji zawodu i zbyt małej liczbie adwokatów, krytycy błędnie akcentują, że miejsca (etaty) przechodzących na emeryturę i podlegających skreśleniu z listy członków Zespołów Adwokackich 70-cioletków nie wypełnia się przez wpis co najmniej takiej samej liczby młodych adwokatów. Pomijają oni milczeniem fakt, że niemal wszyscy odchodzący na emeryturę pracowali już w niepełnym wymiarze go-

dzin. Zdaniem dziekana właściwe jest wypełnianie wolnych etatów przede wszystkim przez wpis aplikantów, co ma swoje moralne uzasadnienie, a także ekonomiczne (szkolenie aplikantów odbywa się wyłącznie na koszt adwokatury).

Co się tyczy hermetyzacji zawodowej przez podwyższanie składek na rzecz Izby od adwokatów napływających z innych zawodów, to dziekan wyraził pogląd, że uchwalone na poprzednim Zgromadzeniu Izby w 1983 r. składki od adwokatów-radców prawnych są rzeczywiście niewspółmiernie wysokie, zwłaszcza że — zgodnie z wypowiedzią autora wniosku co do wysokości tychże składek — ustanowione one zostały właściwie tylko jako ekwiwalent „za pieczętkę”. Adwokaci ci nie czerpią żadnych korzyści z wpisu na listę adwokatów. Dziekan wskazał na to, że w innych Izbach składki od adwokatów-radców prawnych wahają się w granicach 200—300 zł (łącznie na rzecz Rady i Funduszu Wzajemnej Pomocy). Dlatego też uważa, że wspomniana składka w Izbie bielskiej powinna dziś wynosić również 300 zł z przeznaczeniem połowy tej kwoty na rzecz Rady, a drugiej połowy — na rzecz Funduszu Pomocy Koleżeńskiej. Projekt Rady przewiduje także właśnie składki i ich podział.

Przechodząc do zagadnienia nowego regulaminu Funduszu Wzajemnej Pomocy Koleżeńskiej zamiast dotychczasowego Funduszu Centralnego, dziekan zwrócił uwagę na dołączony do sprawozdania Rady projekt nowego regulaminu izbowego, który opracowany został wprawdzie przy uwzględnieniu niektórych myśli zaczerpniętych z przesłanego Radzie przez Naczelną Radę Adwokacką statutu wzorcowego, jednakże przy przyjęciu innych zasad obliczania świadczeń, ujętych jaśniej według konkretnych wskazań liczbowych oraz przy

uwzględnieniu możliwości finansowych Izby.

W toku dyskusji wspomniany projekt regulaminu izbowego nie spotkał się ze sprzeciwem i przyjęty został w brzmieniu zaproponowanym w sprawozdaniu Rady oraz wniosku przedstawionym dodatkowo przez Komisję d/s socjalno-bytowych.

Członkowie Komisji d/s rozmieszczenia adwokatów i aplikantów adwokackich przedstawili opracowany przez siebie projekt rozmieszczenia na rok 1984, powołując się przy tym na przeprowadzone przez nich badania co do liczby spraw sądowych obsługiwanych przez adwokatów i co do wysokości obrotów poszczególnych zespołów adwokackich. Komisja wyraziła pogląd, że dla zapewnienia ludności województwa bielskiego pełnej obsługi prawnej liczba adwokatów w tym województwie nie powinna przekraczać liczby 75. — Przedstawiony przez Komisję projekt wywołał ożywioną dyskusję i doprowadził do kontrowersyjnych wypowiedzi ze strony adwokatów reprezentujących poszczególne Zespoły w poszczególnych miejscowościach.

Adwokat Michnikowski z Zespołu Adwokackiego w Żywcu wywodził, że sprawa sprawa nie jest równa, że przy rozmieszczaniu adwokatów powinna decydować rzeczywista wysokość obrotów, a nie liczba przyjętych spraw.

Adwokat Z. Waydowicz z Zespołu Adwokackiego Nr 2 w Bielsku-Białej argumentował, że uwzględnienie samych tylko obrotów stanowiłoby powierzchowne potraktowanie problemu. Uzyskiwanie bowiem przez niektórych adwokatów tegoż Zespołu w ostatnim okresie wysokich obrotów tłumaczyć należy faktem zlikwidowania w tym miesiącu konta nr 34, w związku z czym uzyskane w marcu 1984 r. wysokie obroty nie mogą być uważane za reprezentatywne. Ponadto mówca

podkreślił, że na wysokość obrotów omawianego Zespołu wpłynął też fakt, że Zespół ten — ze względu na zaście zmiany ekonomiczne — stosuje przewidziane w § 5 taryfy zwyczajki honorarium, czego nie czynią inne zespoły Izby. Z tych więc względów — zdaniem mówcy — pogląd adw. Michnikowskiego, żeby dalszymi etatami z przewidzianych przez NRA 81 etatów „obciążyć” zespoły Izby bielskiej, jest błędny. Adw. Z. Wajdowicz zauważył ponadto, że zdaniem środowiska bielsko-bialskiego należałoby rozważyć ewentualność wystąpienia do NRA z wnioskiem o przyłączenie Izby bielskiej do jednej z większych Izb sąsiednich (krakowskiej lub katowickiej), gdzie spojrzano by na kwestię bardziej obiektywnie i nie decydowałby wówczas partykularyzm, przejawiający się na niektórych szczeblach.

Następnie zabrał głos przedstawiciel NRA prof. dr Kazimierz Buchała. Wskazał na rolę samorządu adwokackiego, w którego ręce przelane zostały pewne publicznoprawne funkcje naszego państwa. Zaznaczył, że od adwokatury i jej organów samorządowych oczekuje się włączenia do działań w kierunku wychodzenia z kryzysu społeczno-gospodarczego i wniesienia własnego wkładu nie tylko w dziedzinie ochrony praw obywateli, ale także do akcji zmierzającej do zmiany atmosfery w interesie narodowym. Mówca zauważył, że adwokaturze zarzuca się m.in. niewłaściwą politykę kadrową, niedociągnięcia w postępowaniu dyscyplinarnym, bierność samorządu adwokackiego wobec niektórych wystąpień adwokackich, selektywność w stosowaniu „prawa o adwokaturze” itd. W dalszym ciągu zaznaczył, że adwokaturze zarzuca się też, że jest zawodem zamkniętym, że na listę adwokatów lub aplikantów adwokackich wpisuje się znacznie więcej osób ze środowiska adwokackiego aniżeli robotniczo-chłopskiego, a po-

nadto zaniża się liczbę adwokatów w stosunku do zapotrzebowania społecznego. Mówca nawiązał w tym miejscu do wypowiedzi adw. Z. Sikory, że w okresie między 1931 r. a 1933 r. liczba spraw obsługiwanych przez adwokatów wzrosła o 1300 spraw, co nie znalazło uwzględnienia w odpowiednim powiększeniu liczby etatów na terenie Izby bielskiej i że NRA nie będzie mogła faktu tego pominąć. Dalej mówca stwierdził, że musimy być wrażliwi na ocenę naszego środowiska i odpowiednio kształtować kierunki rozwoju naszego samorządu, a przede wszystkim czynić wysiłki zmierzające do wypełniania naszych zadań w zakresie udzielania pomocy prawnej oraz ochrony praw i wolności obywateli — odpowiednio do potrzeb społeczeństwa szukającego pomocy prawnej.

W dalszym ciągu dyskusji głos zabrał adw. dr Henryk Szczurek z Cieszyńska. Nawiązując do przemówienia prof. dr Kazimierza Buchały wyraził pogląd, że niebezpieczeństwo zagrażające adwokaturze nie pochodzi tylko z zewnątrz, tj. nie wypływa tylko z poglądu władz na adwokaturę i na spełnianiu przez nią obowiązków, ale w dużej mierze tkwi także wewnątrz samej adwokatury. Mówca podkreślił, że ważnym i istotnym zadaniem jest wykonywanie przez adwokaturę powierzonych jej przez ustawodawcę zadań, a nie koncentrowanie uwagi na rachunkach i rozliczeniach. W przeciwnym razie adwokatura zmarnuje przepisy „prawa o adwokaturze” i powierzone temu zawodowi posłannictwo.

W toku dyskusji głos zabrał także adw. Stanisław Wrona (Zespół Adwokacki Nr 1 w Bielsku-Białej), który nawiązał do stawianego adwokaturze zarzutu elitarności i hermetyczności środowiska adwokackiego oraz do treści dotychczasowej dyskusji, która — zdaniem mówcy — sprowadza się do

tego, żeby w ramach rozmieszczania etatów „temu dać, a tamtemu ująć”. Zaznaczył, że dotychczasowe wypowiedzi na ten temat nie wyczerpują obiektywnych danych. Dane te — zdaniem mówcy — w należyтым stopniu zostały uwzględnione przez Komisję d/s planu rozmieszczenia adwokatów i aplikantów. Dalej mówca stwierdził, że bielskie zespoły adwokackie niesłusznie są atakowane przez kolegów „z prowincji”, gdyż w rzeczywistości Zespoły bielskie mają stosunkowo najmniej spraw. Zresztą liczba i skład członków Rady wskazują na to, że adwokaci bielscy są zmajorzowani przez adwokatów spoza Bielska-Białej.

W sprawie składek na rzecz ORA od adwokatów radców-prawnych głos zabrał adw. Z. Waydowicz. Do przedstawionego już wniosku ORA zgłosił poprawkę tej treści, żeby składki te wynosiły na rzecz Rady 500 zł, a ponadto na rzecz Funduszu Wzajemnej Pomocy Koleżeńskie 150 zł.

Adw. Janusz Hańderek zgłosił wnio-

sek, aby wspomniane zagadnienie podwyższenia składek od adwokatów-radców prawnych poddać oddzielnemu głosowaniu.

W toku zarządzonego przez Przewodniczącego głosowania 10 głosów wypowiedziało się za podwyższeniem składek do wysokości przytoczonej we wniosku adw. Waydowicza, 12 głosów wypowiedziało się przeciwko temu wnioskowi, a 3 wstrzymało się od głosu.

Przy tej okazji należy stwierdzić z przykrością dużą absencję adwokatów na zgromadzeniu (formalnie wprawdzie *ex post* usprawiedliwianą), wzrastającą jeszcze w czasie trwania samych obrad, co spowodowało, że pod koniec Zgromadzenia w okresie podejmowania uchwał było prawdziwie jeszcze regulaminowe quorum (1/3 uprawnionych), ale ucierpiała na tym niewątpliwie reprezentatywność wypowiedzi i powziętych uchwał.

adw. Filip Rosengarten

Izba rzeszowska

Zgromadzenie Izby Adwokackiej w Rzeszowie w dniu 10 września 1983 r.¹

W sali Not-u odbyło się po dłuższej przerwie Zgromadzenie członków Izby Adwokackiej w Rzeszowie w dniu 10 września 1983 r. w celu dokonania wyboru organów samorządowych naszego regionu.

Zaproszonych gości: sekretarza NRA w Warszawie adw. Wiesława Szczępińskiego, kierownika Wydziału Administracyjnego KW PZPR w Rzeszowie Zdzisława Kulę, z-cę Kierownika Wydziału Organizacyjnego KW PZPR w Przemyślu Fryderyka Repicha, przewodniczącego WK SD w Rzeszowie dra Jana Świtkę, wiceprzewodniczącego WK SD w Krośnie adw. Adama Kolondowskiego, sekretarza WK

ZSL w Rzeszowie Mieczysława Koła, prezesa Okręgowej Komisji Arbitrażowej w Rzeszowie Kazimierza Polita — powitał serdecznie dziekan Rady adw. dr Wiesław Grzegorzcyk, otwierając jednocześnie Zgromadzenie oraz proponując uczczenie minutą ciszy pamięć zmarłych w okresie sprawozdawczym adwokatów członków Izby.

Następnie dokonano wyborów przewodniczącego Zgromadzenia w osobie adw. Jerzego du Valla z Jasła i jego zastępcy adw. Michała Skorupskiego ze Staszowa. Wybrano jednocześnie sekretarzy oraz uchwalono porządek dzienny Zgromadzenia.

Po przyjęciu przewodnictwa przez

¹ Sprawozdanie to zamieszczamy z opóźnieniem, ponieważ Redakcja „Palestry” otrzymała je dopiero 13.VIII.1984 r.

adw. du Valla, udzielił on głosu dziekanowi Rady celem złożenia przez niego sprawozdania z dotychczasowej działalności Rady i jej organów. Dziekan Rady w swoim wystąpieniu przedstawił problemy, z którymi spotkała się Rada w okresie swojej kadencji i udzielił jednocześnie obszernej odpowiedzi na zadane sobie pytanie, czy Rada wykonała wszystkie obowiązki wobec społeczności adwokackiej naszej Izby. Odpowiedź dziekana była pozytywna, a w rzeczowej argumentacji swego stanowiska podał szereg okoliczności dotyczących szczególnie trudnego okresu, w jakim znalazł się cały naród w wydarzeniach z okresu lat 1980—1982. Rada w tym okresie pracowała bez zarzutu, swoją postawą dała dowód, że była i jest rzecznikiem odnowy wszystkich dziedzin życia, stojąc na gruncie poszanowania prawa i praworządności na styku obywatel—państwo i odwrotnie. Z wypowiedzi dziekana wynikało jednocześnie, że środowisko adwokackie naszego regionu swoją pracą i zaangażowaniem dla dobra społeczeństwa i adwokatury dało dowód dojrzałości politycznej, stając na wysokim poziomie we wszystkich swoich poczynaniach.

Dziekan Rady poruszył również problemy ekonomiczne dotyczące zespołów naszej Izby, sprawy personalne, finansowe, jak również wiele miejsca w swoim wystąpieniu poświęcił znaczeniu nowej ustawy—Prawo o adwokaturze, ze szczególnym podkreśleniem okoliczności i atmosfery, w jakiej poselski projekt tej ustawy uzyskał akceptację Sejmu. Pomimo dużych kontrowersji i dyskusji, która toczyła się w okresie szeregu miesięcy, postulowane przez środowisko adwokackie zasadnicze zmiany dotyczące samorządu adwokatury polskiej zostały utrzymane właśnie w nowym układzie prawa o adwokaturze. Nowa ustawa to krok naprzód w kierunku zapewnienia

pełnej samorządności korporacyjnej oraz realizacja zadań i celów społecznych określonych przez prawo.

Poważną pozycję w przemówieniu dziekana stanowiła sprawa określenia etatów adwokackich dla Izby, jak również plan rozmieszczenia adwokatów Izby z taksatywnym wymienieniem poszczególnych miejscowości i liczby adwokatów przewidzianych w tych miejscowościach — zgodnie z założeniami rozmieszczenia adwokatów w terenie, co miałoby w pełni zaspokoić potrzeby ludności.

Omawiając sprawy szkolenia zawodowego adwokatów i aplikantów adwokackich, dziekan wskazał na wysoki poziom szkolenia zawodowego aplikantów adwokackich Izby, natomiast krytycznie ocenił szkolenie adwokatów. Wprowadzie stan wojenny nie sprzyjał organizowaniu sympozjów czy też innych form szkolenia, jednakże właśnie tę lukę kształcenia zawodowego adwokatów powinno wypełnić kształcenie wewnątrzzespołowe, które niestety w naszym regionie nie jest należycie przez kolegów doceniane. Ta dziedzina działalności Rady musi ulec zmianie, tak by problem szkolenia zawodowego adwokatów nie budził już najmniejszych wątpliwości.

Kończąc swoje sprawozdanie dziekan wspomniał o pracy społecznej adwokatów, a następnie podziękował władzom politycznym i organizacjom społecznym za współpracę z Radą, jak również podziękował wszystkim kolegom—członkom organów samorządu adwokatury rzeszowskiej, którzy w okresie minionej kadencji pracą swoją, inicjatywą oraz szczególną troską o losy adwokatury do osiągnięć Rady się przyczynili.

Następnie dokonano wyboru Komisji: mandatowej, wyborczej, skrutacyjnej i wnioskowej.

Po tych czynnościach sprawozdanie złożyli: prezes Sądu Dyscyplinarnego oraz przewodniczący Komisji Rewizyj-

nej, przy czym prezesem Sądu Dyscyplinarnego w okresie minionej kadencji był adw. Tadeusz Jurkiewicz, a przewodniczącym Komisji Rewizyjnej adw. Jan Bańdur. Sprawozdania ich zostały przyjęte.

Następnie przewodniczący udzielił głosu przewodniczącemu Komisji mandatowej, który podał, że wg regulaminu liczba członków Izby obecna na zgromadzeniu, tj. 128 osób, uprawniona jest do podejmowania uchwał.

Zgłoszono następnie kandydatury na dziekana Rady oraz prezesa Sądu Dyscyplinarnego, jak również na przewodniczącego Komisji Rewizyjnej. W wyniku wyborów liczbą 104 głosów dziekanem Rady wybrany został dotychczasowy dziekan adw. dr Wiesław Grzegorzczak. Wybrany też został ponownie na nową kadencję dotychczasowy prezes Sądu Dyscyplinarnego adw. Tadeusz Jurkiewicz. Również ponownie został wybrany na przewodniczącego Komisji Rewizyjnej adw. Jan Bańdur.

Wybrani podziękowali za zaszczytne wyróżnienie i ze swej strony złożyli deklarację dalszej rzetelnej pracy dla dobra adwokatury polskiej.

W czasie obliczania głosów toczyła się dyskusja, w której wzięło udział wielu kolegów.

Adw. Augustyn Ostafil podkreślił, że do Rady powinni wejść koledzy o dużym zaangażowaniu zarówno w pracy zawodowej jak i społecznej, gdyż nie jest to funkcja prestiżowa, lecz trudna, odpowiedzialna i niełatwa.

Kolejny mówca adw. Aleksander Bentkowski przedstawił niektóre zagadnienia i problemy wynikające z ustawy o wypadkach, a także poruszył problemy, które powinny być przedstawione na Krajowym Zjeździe Adwokatury. Dyskutant postulował ustalenie limitu dla poszczególnych zespołów w zakresie obsady personalnej oraz apelował o podjęcie pracy społecznej.

Adwokat Maciąg poruszył problemy polityki kadrowej, a także terminowość załatwianych spraw oraz działalność zespołów w zakresie opiniowania przyjęcia adwokatów w skład członków zespołów. Zwrócił uwagę na to, że Rada zbyt długo załatwia sprawy personalne, a w szczególności sprawy przeniesień.

Dziekan Grzegorzczak złożył w tym miejscu oświadczenie w kwestii etatów przypadających na miasto Rzeszów. Uwagi jego w tym zakresie zbieżne były z ogólnym planem rozmieszczenia adwokatów w Izbie.

Dalszy dyskutant adw. Tadeusz Kinczel z Rzeszowa poddał krytyce niektóre problemy, a w szczególności działalność Rady. W szczególności kwestionował brak interwencji Rady w zakresie terminowości rozpraw, czasu ich trwania itp. Jednocześnie kwestionował pewne świadczenia, jak np. składki na Fundusz szkolenia aplikantów i inne.

Przedstawiciel NRA adw. Szczepiński, przekazując pozdrowienia od Prezydium, omówił zagadnienia dotyczące granicy wieku w adwokaturze i odpowiednio w tym kontekście zreferował prawo o adwokaturze w zakresie przechodzenia kolegów na emeryturę.

Adw. Mieczysław Szkutnik nawiązał do wystąpienia adwokatów Maciąga i Kinczela, oceniając te wypowiedzi jako subiektywne, tym bardziej że podjęcie każdej decyzji wymaga czasu i rozważenia szeregu problemów. Mówca złożył dziekanowi oraz całej Radzie podziękowanie za kolektywną pracę podkreślając, że praca w Radzie to poważny obowiązek wobec kolegów — członków naszej Izby.

Następnie zabrał głos Zdzisław Kulpa, kierownik Wydziału Administracyjnego KW PZPR w Rzeszowie, przekazując zebranym pozdrowienia od I sekretarza. W wystąpieniu swoim pozytywnie ocenił adwokaturę naszej Izby, podkreślając dużą jej rolę w

działalności prawotwórczej oraz społeczno-wychowawczej, a szczególnie w akcjach profilaktycznych przeciwdziałających przestępczości. Zaapelował również do zebranych o jeszcze bardziej aktywną działalność w zwalczaniu przejawów zła i patologii społecznej. Zwrócił również uwagę na potrzebę szerszego udziału adwokatury w życiu politycznym. Na zakończenie Zdzisław Kułpa podziękował za dotychczasową ofiarną pracę dziekanowi Rady adw. drowi Wiesławowi Grzegorzycowi i wicedziekanowi Mieczysławowi Cinci, którzy swoją sumienną i rzetelną pracą walczyli się przyczynili do osiągnięć adwokatury rzeszowskiej.

W tym miejscu dziekan Rady podziękował przedstawicielowi Komitetu za pozytywną ocenę adwokatury rzeczowskiej i podkreślił, że współpraca z władzami oraz ich pomoc w załatwianiu spraw Izby do tych sukcesów również się przyczyniła.

Adwokat Czapka — jako kolejny dyskutant — stwierdził, że w złożonym przez Radę sprawozdaniu nie wspomniano o Zjeździe Adwokatów w Poznaniu, o jego osiągnięciach i o realizacji uchwał tego Zjazdu.

Przedstawiciel WK SD w Rzeszowie dr Jan Switka omówił rolę prawa i prawników, podkreślając, że prawo nie powinno się odrywać od moralności. Mówiąc o cechach człowieka sprawiedliwego, wymienił miłość człowieka, umiowanie prawdy i sprawiedliwości w dziedzinie prawa jako istotne elementy, które powinny cechować działalność prawników i ich etykę zawodową.

Adw. Zbigniew Szwarnowiecki podziękował całej Radzie za dotychczasowy trud i wysiłki dla adwokatury rzeszowskiej wyrażając pogląd, że praca w Radzie nie należy do łatwych. Omówił on również problemy wieku emerytalnego.

Po tej dyskusji przystąpiono do

zgłaszania kandydatów na członków Rady, Sądu Dyscyplinarnego, Komisji Rewizyjnej i delegatów na Krajowy Zjazd Adwokatury.

Następnie odbyły się wybory do tych organów.

W czasie obliczania głosów przez Komisję skrutacyjną omawiano plan rozmieszczenia adwokatów naszej Izby, a to zgodnie z treścią art. 40 pkt 4 prawa o adwokaturze.

Po dyskusji Zgromadzenie uchwaliło z pewnymi poprawkami przedstawiony projekt planu.

Następnie zastępca przewodniczącego Komisji Funduszu Wzajemnej Pomocy adw. Emil Górnicki przedstawił projekt nowego regulaminu Funduszu Wzajemnej Pomocy naszej Izby, który jednogłośnie został uchwalony.

Przed ogłoszeniem wyników wyborów Przewodniczący Komisji wnioskowej Emil Górnicki przedstawił zebranym projekt uchwały tej Komisji treści następującej:

1. Zgromadzenie ocenia wysoko działalność ustępującej Rady Adwokackiej, mając na uwadze szczególnie okres, w jakim działała * w czasie ostatnich dwóch lat. Zgromadzenie podkreśla, że członkowie Izby zachowali się w trudnym okresie godnie i ze spokojem.

2. Zgromadzenie zwraca się do wszystkich członków Izby o aktywne włączenie się w proces odnowy życia społeczno-politycznego kraju.

3. Zgromadzenie apeluje o to, by członkowie Izby, mając na uwadze wysoką rangę zawodu adwokackiego określoną w nowej ustawie, w każdej dziedzinie swojej działalności społecznej i zawodowej włączali się w aktywny twórczy społeczeństwa na rzecz ochrony porządku prawnego i walki z patologią społeczną. Dotyczy to w szczególności udziału adwokatów w zakresie popularyzacji prawa.

4. Zgromadzenie apeluje o kultywowanie tradycji zawodu adwokackiego, ochronę pamiątek historycznych zwią-

zanych z działalnością adwokatów, upamiętnianie sylwetek wybitnych adwokatów i miejsc ich pamięci.

5. Zgromadzenie uznaje potrzebę reaktywowania całego systemu doskonalenia zawodowego adwokatów i uzupełnienia go takimi formami, które pozwolą na przyswojenie sobie przez ogół adwokatów bieżącego ustawodawstwa.

6. Problem rozmieszczenia kadr adwokackich powinien się znaleźć w centrum uwagi nowo wybranej Rady, który w sposób wnikliwy, wieloaspektowy powinna dążyć do prawidłowych rozstrzygnięć.

7. Zgromadzenie Izby postuluje, by Naczelna Rada Adwokacka sygnalizowała na bieżąco zmiany przepisów dotyczące spraw bytowych i finansowo-organizacyjnych zespołów i ich członków.

8. Kontakty adwokatury i jej organów z władzami wymiaru sprawiedliwości i prokuratury powinny ulec ożywieniu i stać się stałą praktyką dla dobra wymiaru sprawiedliwości.

9. Korzystając z nowych rozwiązań prawnych, adwokatura powinna zaznaczyć dobitniej swój udział w procesie legislacyjnym, jak również w kształtowaniu prawa i jego realizacji w praktyce.

10. Walne Zgromadzenie zobowiązuje nowo wybraną Radę do przeanalizowania wszystkich wniosków i postulatów złożonych w dyskusji na jednym z najbliższych zebrań Rady w celu uwzględnienia ich w bieżącej działalności i nadania im dalszego biegu.

Po uchwaleniu i przyjęciu powyższej uchwały ogłoszono wyniki wyborów do organów adwokatury, a dziekan Rady zwrócił się do nowo wybranych członków o pozostanie bezpośrednio po Zgromadzeniu w celu ukonstytuowania się Rady.

Przewodniczący zebrania adw. du

Vall, dziękując wszystkim obecnym oraz zaproszonym gościom za udział w sejmie adwokatury rzeszowskiej, pogratulował jednocześnie wybranym kolegom do organów adwokatury naszej Izby i zamknął obrady o godz. 3 nad ranem w dniu 11 września 1983 r.

Po dokonaniu wyborów skład nowo wybranych organów przedstawia się następująco:

Okręgowa Rada Adwokacka w Rzeszowie:
Dziekan Rady: adw. dr **Wiesław Grzegorzcyk**

Wicedziekani adw. dr Piotr Blajer
i adw. Mieczysław Cincio

Sekretarz Rady: adw. Andrzej Bochenek

Skarbnik Rady: adw. Mieczysław Szkutnik

Rzecznik Dyscyplinarny: adw. Ludwik Ochwat

Członkowie Rady: adw. Emil Górnicki — kierownik Szkolenia Zawodowego adwokatów i aplikantów adwokackich, adw. Aleksander Bentkowski, adw. Rajmund Aschenbrenner, adw. Edward Kopeć i adw. Augustyn Ostafil.

Sąd Dyscyplinarny:

Prezes Sądu: adw. **Tadeusz Jurkiewicz**

Członkowie: adw. Andrzej Kowalski, adw. Karol Heliński, adw. Władysław Finiewicz, adw. Eugeniusz Lipski, adw. Mieczysław Cyzio, adw. Jacek Kołodziej, adw. Wacław Mendys, adw. Roman Górka, adw. Zbigniew Materkowski, adw. Andrzej Grzywacz, adw. Alojzy Mazur, adw. Andrzej Matusiewicz, adw. Zdzisław Skowron, adw. Jan Hołysz, adw. Wiesław Stróżak i adw. Wojciech Namaczyński.

Komisja Rewizyjna:

Przewodniczący: adw. **Jan Bańdur**

Członkowie: adw. Stanisław Bielecki, adw. Alfred Karasowski, adw. Ludwik Klonowski i adw. Włodzimierz Leszczak.

Delegaci na Krajowy Zjazd Adwokatury: dr Wiesław Grzegorzczak, Mieczysław Cincio, dr Piotr

Blajer, Andrzej Bocheński, Mieczysław Szkutnik, Ludwik Ochwat, Augustyn Ostafil, Rajmund Aschenbrenner, Aleksander Bentkowski, Emil Górnicki, Karol Heliński.

adw. Mieczysław Cincio